

LIBRIS

Redactor: Mia Morărescu

Tehnoredactor: Ameluța Vișan

Coperta: Monica Balaban

Ilustrație copertă: Peter Paul Horațiu

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PETER, CLAUDIA ELENA

Apropo, sunt nemuritor : roman / Claudia Elena Peter. -

București : Cișmigiu Books, 2023

ISBN 978-606-28-1680-3

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062816803

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2023

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357

comenzi@editurauniversitara.ro

www.editurauniversitara.ro

CLAUDIA ELENA PETER

APROPO, SUNT NEMURITOR

roman

CȘMIGIU
books

CUPRINS

Capitolul I	5
1. Supraviețuitorul 167	5
2. Clara și Minnie	15
3. Tipa de la Art-Mark's	26
4. Obligații familiale.....	32
5. Alexandra Ivănescu	43
6. Problemele mele medicale	49
7. Frenezia pregătirilor	59
 Capitolul II	71
8. Bella Toscana	71
9. Sărbătorile-n Toscana	81
10. Avionul lui Hossanu.....	92
11. Pauza de Milano.....	95
12. Călătorie spontană	99
13. Familia ei disfuncțională	105
14. Nuntă cu final neașteptat	111
15. Înapoi la treabă	117
 Capitolul III	122
16. În Provence	122
17. Luis Jaques Dupont	125
18. Concepte artistice.....	128
19. Final la Cassis	137

Capitolul IV	142
20. Drum spre Londra	142
21. Conferința de presă.....	145
22. Prieteni vechi și noi.....	149
23. Proiectul Willj	155
 Capitolul V	164
24. Pauza de Cluj.....	164
25. Lampioane.....	169
 Capitolul VI	181
26. New York, New York!	181
27. Relații de familie și muncă.....	192
28. Adevărul ei.....	201
29. Final de proiect în America	227
 Capitolul VII	237
30. Treburi clujene.....	237
31. Vara risipită.....	249
32. Confruntarea.....	255
 Capitolul VIII	262
33. Wellcome to Calcutta, sir!	262
34. Indira Kumar	272
35. Jobul din Kolkata.....	282
36. Vizită în slum.....	298
37. Durga Puja	307
38. Secrete de familie	313
39. Final de proiect la Calcutta	329

Capitolul IX	340
40. Clujul trist și cenușiu	340
41. O aniversare și-o înmormântare	351
42. Sfârșitul unui an de pomină	363
Capitolul X	388
43. Ultima oprire: Africa	388
44. Artistul din Africa de Sud.....	396
45. Problemele căsniciei.....	404
46. Banii, boala și un virus din China.....	412
47. Bye, bye Max.....	432
48. Durerea fantomă și „fantomă” preferată.....	438
49. Un divorț, un angajament.....	452
Capitolul XI	465
50. Cum s-a încheiat povestea supraviețuitorului 167?.....	465
51. Suraya Kaif.....	478

Capitolul I

1. Supraviețuitorul 167

Tragedie aviatică, avion prăbușit deasupra Alpilor, 166 morți, un supraviețuitor. Eu!

Numele meu este Maximus Salvador Ionescu-Botiș, sunt unicul supraviețuitor al zborului Boeing 777, ruta Paris-Cairo. Zbor cu plecare din data de 2 iunie 1991, din Paris, și care s-a dorit o evadare spre piramide, un vis de-o viață al tatălui meu, istoricul Constantin Ionescu-Botiș. Aveam doi ani și m-a luat cu el după o ceartă teribilă cu maică-mea, care a descoperit din întâmplare biletul de avion spre Egipt și excursia plănuită în detaliu, unde ea nu a fost invitată.

Relația părinților mei a fost furtunoasă. Mama mea, Clara Minodora Hollander, măritată Ionescu-Botiș, pictoriță obscură pe atunci, nu s-a împăcat deloc cu postura nouă de mamă, iar ideea că urma să fie, pur și simplu, abandonată în reședința familiei tatălui meu din Cluj Napoca, iar el să se destrăbăleze vizitând Valea Regilor, a fost de nesuportat. În dimineața zborului din Cluj spre Paris a premeditat o ceartă monstru, care a degenerat într-o amenințare cu moartea la adresa mea, un inocent somnoros *cu pampersul plin și sticla de lapte goală*, după cum am auzit că s-ar fi exprimat cătrănit,

bunul tată. Pe scurt, Clara, *nu i-am spus niciodată mamă, n-o s-o fac nici în amintirile despre ea*, disperată să-și țină bărbatul aproape, a luat copilul în brațe, *pe mine*, și l-a ținut amenințator deasupra balconului vilei stil Art Nouveau din reședința Ionescu-Botîș. Tata a cedat șantajului, evident, și m-a luat din brațele nefericitei, acceptând că vizita lui istorico-romantică avea să ia altă turnură.

Și-a amânat cu o zi *acea blestemată zi!*, zborul. Datorită mie, fiul nedorit. Nu aveam nici bilet de avion, nici rezervare, nici măcar pașaport. Anii libertății totale de după revoluție, averea familiei și influența numelui bunicului au uns urgent ușile autorităților, de unde au răsărit, în doar câteva ore actele necesare îmbarcării mele alături de tata și amanta lui, spre însoritul și misteriosul Egipt. Da, era și o amantă la mijloc! Infidelitatea tatălui meu a justificat într-o oarecare măsură reacția Clarei. Deși mariajul lor a fost demult, doar o farsă plină de compromisuri, iar ambii mei părinți și-au căutat consolarea prin relații promiscue, alegând să nu pună capăt unei căsnicii formale și frustrante. Dar, în ciuda divergențelor matrimoniale, o mamă care a amenințat că-și aruncă copilul de la balcon... nu prea a fost cu toate țiglele pe casă. Iar Clara a demonstrat cu vârf și îndesat, în întreaga mea viață, că are discernământul unei bipolare, deși nu a fost vreodată diagnosticată cu vreo boală psihică. A fost întotdeauna o mamă execrabilă, dar o artistă nonconformistă, care a făcut carieră în arta contemporană. A devenit cunoscută pentru subiectele sale șocante și tehnica desăvârșită a

picturii în ulei pe pânze de dimensiuni mari. O femeie cu picioarele larg desfăcute, pictată în detalii hiper-realiste, va atrage întotdeauna atenția.

Dar să revenim la fatidica zi de 2 iunie 1991, ziua când eu am fost cruțat, iar tatăl meu și amanta sa au devenit una cu muntele în care s-a împlântat botul uriașului Boeing. La fel ca toți cei 166 de pasageri și membrii ai echipajului. Cu o singură excepție, *norocosul Maximus!*

La Paris, am ajuns în deplină siguranță, am dormit tot zborul, după cum mi-au povestit bunica Ionescu-Botîș, ultima persoană care a comunicat telefonic cu tatăl meu, înainte de îmbarcarea ce avea să ne ducă în Cairo. Tatăl meu a fost entuziasmat, mândru că poporul român s-a eliberat de jugul comunismului, al izolării ideologice și i-a făcut lui posibilă această călătorie prea așteptată pentru un istoric egiptolog care n-a văzut însă niciodată Egiptul. Bunica a povestit că Tinu, *așa-l alinta ea*, a fost deosebit de încântat, faptul că eram cu el nu părea să-l încurce prea tare, iar când bunica l-a întrebat de Clara, tata i-a replicat că *oricum îl urăște*. Cred că se referea la mine, nu la el. Viața ulterioară în preajma Clarei m-a convins că nu a încetat niciodată să-l iubească pe tata, nici la aproape treizeci de ani de la dispariție.

Cauzele accidentului au fost multiple, o combinație nefericită între condițiile nefavorabile meteorologice și eroare de pilotaj. La scurt timp de la decolare, piloții au fost avertizați de frontul atmosferic nefavorabil deasupra Alpilor și au fost sfătuiți să se întoarcă. Inițial, pilotul a glumit, spunând că n-o să-i strice lui o ploaie

planurile de vacanță. Dar *ploița* s-a dovedit o furtună în toată regula, care i-a înconjurat într-o pâclă impene-trabilă, cu vizibilitate zero. Eroarea umană a constat în neestimarea corectă a înălțimii muntelui de care s-a izbit brusc botul avionului, tocmai când pilotul a lăsat înregistrat în cutiile negre ultimul lui mesaj optimist, „am învins drăcia asta!” Se pare că nu!

Cum am supraviețuit eu? Printr-un miracol, bineînțeles. Deși am moștenit cinismul Clarei Hollander, nu idealismul istoricului Constantin Ionescu-Botîș, chiar și după salvarea mea absolut miraculoasă, tot nu cred în povești nemuritoare. S-a spus că am avut noroc cu mărimea mea sau, mai exact spus, *micimea*. La doi ani, eram un puști pipiriu, slab și subnutrit, deși se pare că mâncam destul de bine. Nu aveam reacțiile obișnuite ale unui copil drăgălaș, râs, gângurit, vorbitul peltic, eram mai degrabă ursuz, plângăcios, somnoros, tăcut, vor-beam rar și fără să stâlcesc cuvintele, le ziceam cu o claritate stranie. Am fost bănuț de autism, iar Clara s-a apucat să-mi caute toate bolile pământului, convinsă că am moștenit gena nefericită a familiei soțului. Pe încrengătura ei de evrei convertiți după război de comu-niști s-au pomenit doar copii adorabili. Cum eu nu am fost! Oricum, revenind la momentul apocaliptic al dezastrului aviatic, *micimea* și scaunul în care am dormit inocent m-au protejat. Am rămas prins între scaune, legat în scoica de bebeluș ca într-un căuș fără să mă pot mișca, cu ambele picioare zdrobite, leșinat și degerat. Mișcarea de schimbare a biletelor a fost iar un factor salvator. Tata n-a mai prins, pe ultima sută de

metri bilete la clasa întâi, așa că le-a schimbat pe unele la clasa a doua, în spatele avionului, spre disperarea amantei, a cărei ultimă conversație cu cea mai bună prietenă a rămas, de asemenea în propria-mi conștiință. *Dragă, curva de nevastă-sa a făcut crize și asta a luat și plodul cu noi!* Cu siguranță, nici schimbarea biletelor de clasă nu i-o fi fost pe plac. Din fericire, n-a apucat să călătorească prea mult *înghesuită*.

Ok, dar... suntem azvârliți pe un superb munte în Alpi, încă pe teritoriu francez la puțin timp după decolare. Chiar dacă în iunie, sus, pe munte frigul și zăpada au fost dominante, plus că am picat fix în mijlocul unei furtuni care nu și-a oprit furia doar pentru că a deturnat un avion. Atunci, cum naiba am supraviețuit exact treisprezece ore din momentul acciden-tului, până când m-au găsit echipele de salvare? Spatele avionului unde eram prins și eu printre fiare și cadavre, s-a desprins de corpul epavă al falnicului Boeing și-a alunecat pe versantul ud de ploaie, un alt noroc. Am fost realmente catapultat dintre fiarele contorsionate înainte ca uriașul să fie cuprins de flăcările mistuitoare generate de explozie. Partea de avion desprinsă cu mine cu tot s-a oprit în pădurea de la baza versantului și-a înțepenit acolo, iar pe mine, fiind legat în scaunul de copil, salvatorii m-au găsit încarcerat în locul strâmt dintre scaunele pasagerilor. Desigur că nicio explicație logică nu a fost complet demonstrată, s-a încercat luni, ani de zile, să se înțeleagă filmul supraviețuirii mele. Experții din toată lumea și-au dat cu părerea pe la televiziuni și în presă. Concluzia la care au ajuns a fost cea pe care

v-am împărțășit-o, dar, în fond, chiar și acest lucru a fost demonstrat științific că nu a fost posibil. Magnitudinea distrugerilor nu avea cum să fie compatibilă cu viața. Nu trebuia să trăiesc după asemenea accident, chiar dacă am fost protejat între fiarele contorsionate ale carcasei. Trebuia să mă pârjolească suflul exploziei sau să mă înece fumul... Dar, cumva, am trăit în ciuda catastrofei și atunci experții au lăsat știința deoparte și au folosit neputincioși cuvinte subiective ca *miracol* sau *voința Domnului*.

Inițial, nu am fost unicul supraviețuitor, încă șase oameni au mai fost găsiți în viață. S-au prăpădit toți în ziua sau zilele următoare salvării. Cel mai mult a trăit o venerabilă doamnă de optzeci de ani, care s-a stins la aproape o lună după accident. Ea și eu am fost antipozii vârstelor, toate ziarele planetei au citat miraculoasa supraviețuire, un băiat de doi ani din România și o doamnă de optzeci din Anglia. Am rămas singur, iar gurile rele au pus decesul ei pe seama vârstei înaintate. A avut rare momente în care a fost conștientă, iar atunci l-a strigat pe un oarecare Étienne, nume complet necunoscut pentru întreaga ei familie numeroasă. Un ziar francez a descoperit, la câțiva ani după, că Étienne a fost un iubit din tinerețe, un partizan francez, cu care a avut o relație în timpul războiului și nu l-a uitat niciodată. Mă întreb, tata pe cine a strigat în ultimele lui clipe de agonie? Sunt absolut sigur nu pe Clara!

Deci am rămas unicul supraviețuitor, un copil român născut la final de noiembrie 1989, la puțin timp înainte de prea-așteptatele zile ale Revoluției. Clara a

avut o naștere grea, am fost prematur, s-a chinuit să mă nască în treizeci de ore de travaliu. N-a înțeles niciodată de ce m-am grăbit să vin mai repede pe lume, iar când să ies propriu-zis am făcut-o extrem de încet, dornic să o pedepsesc de bună seamă. Revoluția a prins-o pe Clara în spital, la câteva săptămâni după naștere, ea sfârtecătă încă de travaliu, eu refuzând să respir în afara incubatorului. Nu mi-a păsat că pe străzile Timișoarei oamenii erau împușcați și ea pierdea ceea ce a așteptat toată viața, să participe la înfăptuirea dărâmării comunismului. E adevărat că la Cluj-Napoca ardelenii au fost pașnici și la revoluție, fără să-și dezmintă firea. Dar Clara de douăzeci și unu de ani și-ar fi dorit mai degrabă să moară eroină împușcată de teroriști, decât să mă alăpteze într-un incubator. Alăptatul e o metaforă, desigur, sânii ei superbi nu au stors un picur de lapte pe buzele nedoritului, deși pe cei doi frați ai mei, i-a înțărcat abia la doi ani. Exact vârsta la care, îmi place să cred m-am născut și eu, a doua oară. Și da, frați vitregi din motive obiective.

După salvarea din accidentul aviatic am stat internat un an în spital. Picioarele au fost cel mai greu de recuperat, șapte operații, două sau trei episoade de comă, o moarte clinică, nenumărate resuscitări... cum îi stă bine unui supraviețuitor autentic. Doar nu era să scap doar cu julituri, nu? Noroc că faima căpătată a mobilizat comunitatea și am fost tratat la Paris de cei mai buni doctori, păzit cu strășnicie, mai ales de reporterii de care nu am scăpat cu adevărat niciodată. Și astăzi mai primesc câte un telefon prin care cineva mă

întreabă cum mă simt ca unic supraviețuitor al accidentului din 91. A mai fost o tragedie aviatică în Alpi după câțiva ani, din păcate, premeditată chiar de pilot și fără oameni rămași în viață. Eu am avut noroc, sunt un miracol desigur!

Miracolul are azi aproape douăzeci și nouă de ani, un metru optzeci, păr castaniu și ochi albaștri, de meserie fotograf utilitar, nu artistic. Adică fac fotografii la cererea comanditarilor, peisaje, fotografii comerciale, de produse, clădiri, birouri, păsări și animale, tot felul de lucruri ciudate care se pot fotografia... și, credeți-mă, am întâlnit muulte în cariera mea internațională. Da, sunt destul de celebru în tagmă, am câștigat niște premii importante, am avut câteva joburi de impact, de mare răsunet pentru National Geographic, și am agenda de lucru plină pe următorul an. Poate că m-a ajutat și faima supraviețuirii, nu o dată am speculat miracolul salvării pentru a obține vreun job. Cel mai mișto a fost când m-au angajat chiar cei de la Boeing să le fotografiez noile aparate, vă dați seama câtă popularitate mi-a adus *shooting-ul*! Și lor le-a spălat rușinea, un supraviețuitor ajuns să lucreze pentru a promova imaginea companiei, etic sau moral, cui îi pasă? Am câștigat o căruță de bani.

Financiar, mă descurc destul de bine. Am un apartament într-un bloc mișto dintr-un cartier rezidențial al Clujului, o casă moștenită de la tata, unde stau acum Clara și soră-mea, vila de pe Clinicilor, unde stă bunică-mea, dar tot eu mă ocup de întreținere. Am un cont suficient de consistent în bancă și o mașină roșie, decapotabilă, marca Corvette, pe care am numit-o

Șmecheruța. Călătoresc cam tot timpul, datorită meseriei de-a immortaliza secvențe din diferite părți ale lumii. O reporteriță zeloasă de la ProTev într-un interviu, m-a întrebat, „Nu vă e frică de avion?” Am surâs cu aroganță, dragă, am murit și m-am născut în avion, am dat-o de-a devenit virală! Adevărul cam așa e, iar acolo sus, printre straturile cele mai limpezi ale atmosferei, viața mea se derulează pe fugă, spre destinații necunoscute. Am văzut aproape toată lumea, ceea ce înseamnă o versatilitate a naibii de a te plimba prin culturi diferite, dar și fugă de vreo responsabilitate anume, cum ține să-mi amintească Clara. Mă apropii vertiginos de treizeci de ani și nici gând să mă așez la casa mea, *așezatul* acesta presupune și o nevastă, bineînțeles. Deși nu am dus lipsă vreodată de atenție feminină, Max și relațiile serioase... nup!

Femeile, ah, iubitele mele! Nu înțeleg de ce, vă spun sincer, dar chiar am tragere la femei sau ele la mine. O fi aerul meu suferind, piciorul șchiop sau ochii albaștri, singura moștenire de la tata. Cert e, de când mă știu, nu mi-a fost deloc greu să cuceresc femei. Cam tot timpul am fost în vreo relație, niciuna serioasă. Nici măcar cu fosta nevastă, Carmencita, o spanioloaică focoasă din Barsa, cu care m-am însurat beat mort și am divorțat o lună după, constatând că nu avem nimic în comun în afară de alcool și sex. Vicii care nu pot menține o căsnicie sănătoasă. Carmencita, draga de ea, a înțeles că puștiul de douăzeci și trei de ani nu-i idealul ei în viață, iar familia ei celebră și bogată m-a expulzat cu avionul din însoțita țară direct spre mohorâtele

meleguri clujene. Acum e măritată și are două perechi de gemeni, toți băieți. Pe unul dintre ei l-a botezat Maximus. Și-mi mai trimite câte-o poză cu ea în ipostaze provocatoare, de dragul vremurilor trecute. Încă arată bine, ce-i drept!

Momentan sunt *single*, după cum anunță contul de socializare. L-am modificat după vacanța de vară, când avea statusul *in a relationship*, una eșuată acum, în altă toamnă mohorâtă clujeană. Am fost cuplat cu o cântăreață autohtonă, câștigătoarea unui concurs național de muzică, cu o voce bună și atuuri feminine potrivite pentru a deveni vedetă pop. Dar, în rest..., un bărbat mai are nevoie și de conversații, după ce-a epuizat toate jocurile erotice menite să mențină vie flacăra atracției, că de iubire n-a fost vorba.

Deci, singur și abia întors din străinătate, am aterizat în orașul natal, Cluj-Napoca, chemat cu disperare de unica ființă din lume care contează pentru mine, surioara mea mai mică, Minnie. Și de un job ce părea destul de interesant, odată ce venea frigul și *shooting*-urile nenumărate ale verii s-au finalizat. Nu-mi arde de pozat pe ploaie și zăpadă, în *outdoor*. Nu mai sunt un nenorocit de debutant. Iarna, alegeam ședințele fotografice *indoor*, produsele comerciale, spațiile de birouri, chiar portretele, deși nu eram deloc specializat în asta. Domeniul game de specialiști pe fiecare ramură, preferam să-i las pe alții mai atenți ca mine la investigat psihologic. Deși, vă spun sincer, cei care comandă portrete nu vor deloc să se vadă pe ei înșiși. Doar niște

surogate perfecte, frumos îmbrăcate, care zâmbesc cu chipuri false, o fericire ideală.

Povestea mea actuală, după ce v-am făcut retrospectiva miraculoasei supraviețuiri, începe cu drumul la volanul Șmecheruței, cu capota închisă azi, înaintând pe străzile ploioase ale Clujului de noiembrie, spre casa părintească.

2. Clara și Minnie

I-am trimis un mesaj soră-mii să iasă, n-aveam chef de Clara, dar, desigur, fix ea a apărut în cadrul ușii imense cu vitralii și s-a azvârlit la gâtul meu, sufo-cându-mă cu o iubire maternă exagerată. A urmat un potop de complimente, ce frumos eram, ce bine că m-am ras, – am avut o perioadă barbă – ce mișto freză aveam – un păr tuns scurt regulamentar ca majoritatea bărbaților... După etapa drăgălășeniilor, a urmat, inevitabil, cea a reproșurilor, că n-am sunat-o de două luni, *ceea ce era adevărat*, afla vești despre mine din presă, a sunat-o fosta, care nici acum nu a înțeles de ce am părăsit-o... Ca să scap de ea, am intrat în casă, unde am dat de sora mea, a cărei îmbrățișare sinceră mi-a reamintit că am cu adevărat pe cineva în lumea asta. Apoi, ochii imenși și negri, moștenire de la taică-său, s-au înnegurat brusc. M-a tras sus, în camera ei, spre disperarea Clarei, care a urlat după noi numindu-ne nerecunoscători și insensibili.

- Doamne, cât o urăsc! a spus Minnie, trântind ușa camerei de la etaj, și-a întors cheia în ușa. Da, trebuie să